

Elävä toivo

1. Piet. 1:3-9

3. **Ylistetty** olkoon meidän **Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä!** Suuressa **laupeudessaan** hän on **Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen** kautta **uudestisyntyttänyt** meidät **elävään toivoon,**

4. **turmeltumattomaan, tahrattomaan ja katoamattomaan perintöön.** Se on **tallettuna taivaissa** teitä varten,

5. ja **Jumalan voimasta te varjellutte** uskon kautta **pelastukseen,** joka on valmis saatettavaksi ilmi viimeisenä aikana.

6. Siksi te **riemuitsette,** vaikka nyt, jos on tarpeen, vähän aikaa **joudutte murehtimaan** monenlaisissa koettelemuksissa,

7. jotta teidän **uskonne** havaittaisiin **koetuksissa kestäväksi,** paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka sekin koetellaan tuleessa, ja koituisi **kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.**

8. Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te **riemuitsette** sanoin kuvaamattomalla ja **kirkastuneella ilolla,**

9. sillä te **saavutatte** uskonne päämäärän, **sielujen pelastuksen.**

Toivon varassa elävä ihminen

Sanotaan, että ihminen elää toivonsa varassa. Niin kauan kuin hän jaksaa toivoa, hän jaksaa elää. Mutta jos hänen toivonsa osoittautuu kestäättömäksi, koko hänen elämänsä sortuu.

Millainen on siksi uskovan kristityn toivo? Miksi se on jotain sellaista, että Pietari puhkeaa Jumalan ylistykseen, kun hän ajattelee sitä? Mihin sinun elämäsi suuntautuu? Mikä on uskovan elämän päämäärä? Miten ihmisestä tulee uskova kristitty? Mitä uudestisyntyminen on? Mikä sen vaikuttaa? Millaisen perinnön tulet saamaan? Miksi uskova voi olla varma tulevaisuutensa suhteen? Miksi tämän maailman murheitten keskellä uskova voi riemuita?

Näihin kysymyksiin Pietari antaa valoa tässä jaksossamme ensimmäistä kirjettään.

Kirkastunut ilo

Lähden nyt liikkeelle tekstimme lopusta:

...te riemuitsette sanoin kuvaamattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen. (8,9)

Pietari kirjoittaa seurakunnalle, joka on joutunut monenlaisiin vaikeuksiin. Uskovilla oli koettelemuksia, oli ulkoista pilkkaa ja vainoa, he joutuivat kokemaan taloudellista vääryyttä, heitä pyrittiin eristämään ja vahingoittamaan, heitä pidettiin pahantekijöinä. Sisältä päin he taas joutuivat taistelemaan omia syntisiä himojaan ja kiusauksia vastaan. Lisäksi he olivat hengellisessä sodassa pimeyden henkivaltoja vastaan. Pietari tiesi myös omasta kokemuksestaan, millaista kipua uskoville tuottaa heidän omat lankeemuksensa. Hän tiesi myös omasta kokemuksesta, miten veli tai sisar Kristuksessa saattaa vilpittömässä rakkaudessaan ollakin Saatanan välikappale vietteläkseen meitä harhaan.

Kaikesta siitä huolimatta Pietari oli vakuuttunut siitä, että uskovilla on sanoinkuvaamaton ja kirkastunut ilo. Lukiessamme jotain tämän kaltaista, joudumme vakavasti

kysymään, löytyykö meiltä tämän päivän uskovilta samaa ylimaallista iloa, kuin Pietarin kirjeen vastaanottajilla oli. Pitäisikö meidän ehkä tavoitella ylimaallisen onnen kokemuksia tai saada erityinen Pyhän Hengen armoitus päästäksemme kokemaan samaa, mitä Pietarin kirjeen saajat? Mielestäni tekstiyhteys avaa meille vastauksen heidän ilonsa salaisuuteen.

Sanoinkuvaamaton ja kirkastunut ilo ei pyyhkinyt pois niitä koettelemuksia, kiusauksia ja ahdistuksia, joiden keskellä uskovat elivät. Molemmat olivat samanaikaista todellisuutta. Ilon syyksi Pietari ilmoittaa sen, että uskovat saavuttavat sielujen pelastuksen, uskon päämäärän. Alkukielen sana ”saavutatte”, saatte osaksenne, ei ole tulevaisuutta ilmaiseva futurimuoto, vaan nykyhetkeä ilmaiseva preesens. Ajatus on siis se, että ylimaallisen ilon syy oli siinä pelastuksessa, jonka he uskon kautta Kristukseen olivat saaneet jo osakseen ja joka oli jo tuottanut heille taivaallisen perinnön. Jo tapahtuneesta ja lopullisesta tulevasta he nyt kaiken aikaa pääsivät yhä syvemmin nauttimaan. He elivät nyt sielun pelastuksen armossa ja riemuitsivat siitä.

Sanan pelastus eri käytöt

Tässä yhteydessä on tärkeä nähdä, että sana pelastus tarkoittaa eri yhteyksissä eri asioita, jotka kuitenkin liittyvät saumattomasti yhteen. Sanaa käytetään Raamatussa ensinnäkin tarkoittamaan uskoon tulemistä eli uudestisyntymistä, jolloin ihminen pääsee elävään yhteyteen Jumalan kanssa, saa syntinsä anteeksi ja Pyhä Henki, elämän Lähde asettuu asumaan häneen. Hänestä tulee Jumalan lapsi ja taivaan perillinen kerta heitolla, kun hän Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen tähden hänet luetaan Jumalalle kelpaavaksi, vanhurskaaksi. Tätä pelastusta Pietari kuvaa heti alkujakeissa.

Jakeessa 5 taas sanaa pelastus käytetään toisessa merkityksessä:

Jumalan voimasta te varjellutte uskon kautta pelastukseen, joka on valmis saatettavaksi ilmi viimeisenä aikana. (5)

Nyt Pietari viittaa siihen tulevaan tapahtumaan, kun Jeesus tulee takaisin ja uskovat pääsevät osallisiksi uudesta ylösnousemusruumiista, koko maailma kootaan tuomiolle, kaikki synti hävitetään lopullisesti ja pääsemme uuteen taivaaseen ja uuteen maahan katselemaan Herraa Jeesusta kasvoista kasvoihin. Vaikka se pelastus, jonka uskoon tullessamme saimme, takaa meille pääsyn lopulliseen pelastukseen ja siihen perintöön, joka meille on varattu jo nyt, vaelluksemme nyt on edelleen taistelua lihassa vaikuttavan syntisen luonnon kanssa ja tämän maailman pahuuden kanssa. Siksi uskova tähyää lopulliseen vapautukseen kaikesta synnistä, lopulliseen perintöön, joka hänelle on luvattu. Hän vaeltaa ”jo nyt mutta ei vielä” jännitteessä. Hän on jo Jumalan lapsi, mutta vielä ei ole käynyt ilmi mitä hänestä lopulta tulee:

Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. (1.Joh. 3:2)

Sielun pelastus nyt

Nyt ilmaisu ”te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen” (9) ei kuitenkaan viittaa pelastukseen uskoon tulomme yhteydessä eikä liioin pelastuksen täyteyteen Jeesuksen toisen tulemisen yhteydessä. Se tarkoittaa tässä yhteydessä sitä

pelastettuna vaeltamisen tilaa, jossa uskova elää nyt odottaessaan lopullista täytty-mystä. Mutta juuri nyt hän saa elää sellaisessa elävässä yhteydessä Herraan, sie-lun pelastuksen tilassa, että saa ja voi koko sydämeästään iloita Pyhän Hengen vai-kuttamalla sanomattomalla riemulla, koska hänen sielunsa pelastus on täysin var-ma, uskon kautta hänen sielunsa nauttia Herran pelastavaa armoa ja sen vaikutusta kaiken aikaa. Hän elää kaiken aikaa täydessä riippuvuudessa Herran pelastusteois-ta, hän saa osakseen kaiken aikaa Herran suosiota. Hänen ilonsa on Jeesuksen Kristuksen läsnäolosta hänen kanssaan joka hetki. Tämä elämä pelastusyhteydes-sä ja riippuvuudessa Herraan on suunnattoman suuren ilon syy ja se on vaeltamista elävässä toivossa.

Ylistys, kirkastetun ilon syy

Nyt palaamme jaksomme alkuun, jossa Pietari avaa sitä, miten yhteys Jumalaan ja sen seurauksen ylistys syntyivät:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Suuressa laupeudessaan hän on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudesti-synnyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, tahrattomaan ja katoamat-tomaan perintöön. (3-4)

Pelastus on kokonaan Jumalan työtä. Sen syynä on yksin ja ainoastaan Jumalan käsittämättömän suuri laupeus, Hänen sydämensä rakkaus ja armollisuus synneis-sään kadotuksen ansainneita ihmisiä kohtaan. Yhdessäkään ihmisessä ei ole mi-tään syytä, minkä vuoksi Jumalan pitäisi hänet armahtaa ja pelastaa. Kenelläkään ei ole mitään oikeutta saada pelastus. Ikuiseen kadotukseen sen sijaan joutumises-sa tapahtuu pelkkää oikeutta. Syntinen ansaitsee tuomion ja Jumalan pyhän tulen rangaistuksen. Mutta Jumala ei voinut katsella ihmiskunnan hukkumista synneis-sään, sillä Hän on täynnä laupeutta ja armoa. Mutta toisaalta Jumala on kaikessa toiminnassaan täysin oikeudenmukainen ja vanhurskas. Hänen rakkautensa ja lau-peutensa ei voi olla ristiriidassa Hänen oikeudenmukaisuutensa kanssa.

Jumalan oikeudenmukaisuus ja rakkaus saatettiin täydelliseen sopusointuun Herran Jeesuksen Kristuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen kautta. Suunnat-tomassa laupeudessaan Isä Jumala antoi oman Poikansa tulla ihmiseksi. Jeesus todellisena ihmisenä ja todellisena Jumalana otti kantaakseen syntiin langenneen ihmiskunnan koko syntivelan, Hän maksoi sen viimeistä pisaraa myöden juodes-saan Golgatan ristillä Jumalan vihan maljan ja kärsiessään Jumalan hylkäystuomion meidän sijastamme. Jumalan olemuksen vaatima oikeudenmukaisuus täytettiin Jee-suksen sijaiskärsimyksessä puolestamme.

Jumalan rakkaus täytydessään

Samalla Jeesuksen uhrikuolema on suurin mahdollinen armon ja suosion osoitus meitä kohtaan. Jumala rakastaa käsittämättömän paljon syntistä ihmistä. Siksi Hän antoi oman Poikansa kärsimään sijastamme. Mutta Jeesus rakastaa meitä samalla rakkaudella kuin Isä ja siksi Hän halusta nähdä meidät pelastettuina halusi käydä ristin tien. Ei siis ole niin, että Isä olisi ollut haluton pelastamaan syntiin langenneet ihmiset ja Poika Jeesus ryhtyi sovittamaan Jumalan vihaa ihmisiä kohtaan ja hyvittääkseen ihmiskunnan rikokset Jumalalle. Jeesus todellakin teki sen kaiken, mutta kysymys oli siitä, että Isä itse suuressa laupeudessaan sitä halusi ja tahtoi. Isän tahto oli myös Jeesuksen oma rakkaustahto. Sovituksessa on kysymys siitä,

että Jumala ei voi toimia vastoin omaa olemustaan, Hän ei voi pyyhkiä pois syntejä samalla toteuttamatta oikeudenmukaisuuttaan. Jumalan rakkaus vaatii, että kaikki paha ja synti poistetaan. Siksi sovituksessa Jeesus toimi niin, että sekä Isän rakkaus että Hänen oikeudenmukaisuutensa saivat riemuvoiton. Isä tahtoi pelastaa ihmiset ja Jeesus tahtoi toteuttaa sen.

Jeesukseen katsomista

Pietarin ylistys Jumalaa ja Isää kohtaan nousee siitä, kun hän katselee ja ihastelee Isän sanoinkuvaamattoman syvää rakkautta meitä kohtaan. Samalla hän ylistää Herraamme Jeesusta Kristusta. Hän tarkoituksella korostaa koko Jeesuksen nimeä. Hän on Herraamme, Valtiaamme, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän on myös nimensä Jeesus mukaan Pelastaja, Hänen olemukseensa kuuluu halu pelastaa syntisiä. Lisäksi Hän on Kristus, Voideltu eli Messias. Hänet Pyhä Henki voiteli Jumalan totuuden ilmoittavaksi Profeetaksi, vapauttavaksi Kuninkaaksi ja taivaalliseksi Ylimmäiseksi Papiksi. Jumalan ihailu, Hänen ylistyksensä nousee siitä, kun saamme katsella Häntä Jeesuksen Kristuksen kautta. Jeesus sanoi: *"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."*

Ylistys

Ylistys on olemukseltaan sitä, että kerromme sen kohteelle miten ihana, kaunis, rakastava ja hyvä hän on. Jumalan ylistäminen voi tapahtua laulaen, riemuiten, mutta myös syvimpien tuskien keskeltä, kun suuntaamme Jumalan sanan ilmoituksen avulla mieleemme Jumalaan ja kerromme rukouksessa, millainen Hän on. Kysymys ei ole suurista tunteista. Ylistää voi myös "lattian raosta". Kun katselemme Herraa, voi olla, että tunteemme nousevat ilon, kiitoksen ja jopa riemun korkeuksiin. Mutta ylistystä on myös se kun vaivumme pyhän pelon vallassa Vapahtajan jalkojen juureen anomaan armahdusta tietoisena, että Hän on laupias.

Hoosianna! Sanaa käytetään ylistyksessä, mutta se tarkoittaa "Herra auta, Herra pelasta!" Se on siis anomusrukous, jolla ylistetään Herraa. Hoosiannan veisuulla korotamme Herran siksi ainoaksi, jolta voiavun saada. Siksi se on ylistystä.

Uudestisyntymisen ihme

Ylistyksen ja kiitoksen aiheeksi Pietari tuo ennen kaikkea uskoon tulomme, pelastumisemme, uudestisyntymisen ihmeen. Uudestisyntymisessä on kysymys siitä, että fyysisesti elävä mutta syntiensä tähden hengellisesti kuollut ihminen herätetään eloon. Hänelle annetaan sellainen elämä, jota hänellä ei luonnollisen syntymän perusteella ollut. Tätä tapahtumaa Jeesus kuvasi Nikodemukselle näin:

"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa." ... "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mikä lihas-ta on syntynyt, on liha, ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä. Tuuli puhalttaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. Näin on jokaisen Hengestä syntyneen laita." (Joh. 3:3,5-8)

Uudestisyntyminen on ehto sille, että ihminen voisi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan, Jeesuksen hallittavaksi. Se on vaatimus, jota kukaan ihminen itse ei voi täyttää. Se on ihme, jonka vain Jumala voi saada aikaan. Luonnollinen syntymä tapah-

tuu siten, että äiti synnyttää lapsen. Lapsi ei voi itseään synnyttää, eikä edes päättää siitä haluaako syntyä vai ei. Vastaavasti uudestisyntymisessä on kysymys siitä, että Jumala synnyttää meihin kokonaan uuden elämän. Se tapahtuu silloin, kun ihminen kastetaan ja saa Pyhän Hengen vaikutuksesta uskon lahjan. Kasteessa ihminen saa kuolemantuomion, joka toteutettiin Golgatan ristillä hänen puolestaan. Samalla kaste liittyy ihmisen myös Jeesuksen ylösnousemukseen, kun Pyhä Henki asettuu asumaan häneen.

Jatkossa Jeesus selitti Nikodemukselle, että uudestisyntyminen voi tapahtua vain siellä, missä suostutaan kuuntelemaan Jumalan sanaa. Pietari korostaa: *Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta siemenestä vaan katoamattomasta, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta.* (1. Piet. 1:23)

Ajallisesti uudestisyntyminen tapahtuu silloin, kun Pyhä Henki nostaa ihmisen katseen ristille lyötyyn Vapahtajaan Jeesukseen ja tajuaa, että siinä juuri hänen syntinsä sovitettiin ja siinä hän saa kaiken anteeksi:

Ja niin kuin Mooses korotti käärmeen autiomaassa, niin on Ihmisen Poika korotettava, että jokaisella, joka uskoo häneen, olisi iankaikkinen elämä. Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:14-16)

Paavali kuvaa samaa Jumalan vaikuttamaa ihmettä näin:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautensa tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. (Ef. 2:4-9)

Elävä toivo

Suuressa laupeudessaan hän on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, tahrattomaan ja katoamattomaan perintöön. (3-4)

Jos luonnollisen syntymän seurauksena ihminen liitetään välittömästi siihen tosiasiaan, että hän tulee kuolemaan, niin vastaavasti uudestisyntymisessä ihminen liitetään siihen tosiasiaan, että hän pääsee osalliseksi Jeesuksen paluussa ylösnousemukseen ja ikuiseen elämään Herran kirkkautensa. Syntymä vie kuolemaan, uudestisyntyminen vie ikuiseen elämään. Kun luonnollisen syntymän perusteella lapsi on heti vanhempiensa perillinen, uudestisyntyminen merkitsee, että Jumalan lapsi on välittömästi Kristuksen kanssaperillinen, häntä varten on valmiina käsittämättömän suuri perintö, jota mikään matkan varrella tapahtuva ei voi riistää Herran omilta. Se on turmeltumaton ja katoamaton. Isä antoi sen Pojalleen Jeesukselle ja nyt uudestisyntymisessä Jeesus jakaa koko perintönsä kirkkautta myöten omilleen. Pietari ei voi olla ylistämättä noin äärimmäisen anteliasta Jumalaa ja Isää!

Elävä toivo viittaa siihen, että saamme aivan varmasti tuon perinnön, kun saavumme voittajina uskon kilparadan maaliin. Mutta se kuvaa myös perintömme luonnetta: Jo nyt matkalla saamme omistaa tuosta perinnöstä kaiken, mitä hengelliseen elämäämme tarvitsemme. Toivo ei Raamatun kielenkäytössä tarkoita jotain epämääräistä toivetta, jonka toteutuminen riippuu siitä, miten me pärjäämme vaelluksessamme. Ei, toivo on Jumalan ilmoittama tulevaisuus, joka on meitä varten jo valmis. Tiedämme Jumalan lupauksen perustella, mikä meitä kirkkaudessa odottaa. Vaikka matkalla tapahtuisi meille mitä tahansa, lopputulos on kuitenkin selvä. Perintömme ei katoa minnekään, se on nyt ja joka hetki voimassa ja siihen tarrautuva vaellus on toivon varassa kulkemista.

Varjeltuminen uskossa

Se (perintö) on talletettuna taivaissa teitä varten, ja Jumalan voimasta te varjellutte uskon kautta pelastukseen, joka on valmis saatettavaksi ilmi viimeisenä aikana. (4-5)

Moni uskova joutuu monenlaisten kiusausten ja lankeemuksen vuoksi ajoittain ihmettelemään, miten ihmeessä hän jaksaa pysyä uskossa uskollisena Jeesuksen seuraajana. Katsoessaan itseään, hän näkee saman syntisen lihan kuin ennen uskon tuloaan ja joutuu kauhistumaan lihan himoja, jotka nousevat hänen sydämes-tään. Kaikki se, vaikka hän tietää saaneensa syntinsä anteeksi Jeesuksen uhrin tähden. Miksi hän joutuu näin rajuihin taisteluihin syntisyytensä kanssa? Häntä saattaa alkaa pelottaa jopa kadotukseen joutuminen, kun synti näyttää hampaansa. Moni uskova pelkääkin sitä, että hän vielä jonkun lankeemuksen jälkeen jää rype-mään synneissään ja luopuu kokonaan uskosta. Nyt Herra vastaa Pietarin sanoja käyttäen, että perillepääsy ei ole riippuvainen meidän voimistamme ja kyvyistämme selvitä taistelussa. Herra itse lupaa varjella meidät lopulliseen pelastukseen asti omalla voimallaan. Hän tekee sen uskon kautta.

Nyt joku saattaa väittää vastaan: ”Siitä juuri on kysymys, että minulla ei ole tarpeeksi uskoa. Siksi pelkään menettäväni pelastukseni.” Näin ajattelevalla saattaa olla väärä käsitys siitä, mitä usko on. Usko ei ole meissä oleva ominaisuus, jota voisimme jotenkin pumpata itseemme lisää. Usko on itsensä uskomista toisen henkilön varaan ja sitä, että otamme vastaan lahjana sen avun ja voiman, jolla Jumala lupaa meitä pitää pelastuksessa. Usko katselee Jeesusta ja mitä suurempana ja mitä ih-meellisempänä se näkee Herran, sitä suuremmaksi luottamus Häneen kasvaa ja sitä halukkaammin haluamme ottaa vastaan Häneltä uuden armon Hänen suuresta laupeudestaan. Pelastusvarmuutemme ei ole meidän vaan Jeesuksen varassa.

Uskon kamppailu

Pietari on täysin tietoinen noista uskon taisteluista, joihin koetuksissamme joudumme ja siksi hän jatkaa:

Siksi te riemuitsette, vaikka nyt, jos on tarpeen, vähän aikaa joudutte murehtimaan monenlaisissa koettelemuksissa, jotta teidän uskonne havaittaisiin koetuksissa kestäväksi, paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka sekin koetellaan tules-sa, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. (6-7)

Riemu pelastuksen varmuudesta ja murhe koettelemuksissa eivät sulje pois toisiaan. Molemmat ovat samanaikaisia. Koettelemuksissa Herra käsittelee meitä niin kuin kultaseppä kultaa:

Eräällä uskovalla naisella oli suuri suru. Hän meni kerran kultasepän luo ja näki, miten kultaseppä otti kultapalan ja pani sen tuleen ja tarkkasi sen sulamista. Nainen seurasi hänen puuhiansa ja sanoi lopulta:

”Olet lohduttanut minua. Huomaan, ettet koskaan nostanut silmiäsi kullasta. Olen oppinut sen, että Taivaallinen Isäni tarkkailee minua eikä nosta katsettaan minusta pois, silloin kun olen ahdistuksen tulella. Tämä on ensimmäinen asia, jonka opin. Mutta sano, mistä syystä sinä alinomaan tarkkailet kultapalaa?”

”Sen tähden, etten halua jättää mitään epäpuhtautta kultapalaan enkä halua jättää sitä liian kauaksi aikaa tuleen, muuten se voi tulla turmelluksi.”

”Kiitos tästä toisesta opetuksesta”, sanoi nainen, ”olet palauttanut mieleesi 1 Kor. 10: 13 luvun. *Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen, hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.*’ Kiitos näistä opetuksista.”

”Älä pidä kiirettä”, sanoi kultaseppä, ”on vielä kolmas asia, josta voisit kysyä minulta.”

”En tullut ajatelleeksi, että olisi kolmas asia.”

”Sinä et kysynyt minulta, milloin minun pitää ottaa pois tämä kultapala tulesta.”

”Haluatko kertoa sen minulle?” sanoi nainen.

”Et kysynyt, milloin kultapala on puhdistunut. Minä tiedän, milloin se on puhdistunut ja kirka. Kun voin nähdä omat kasvopiirteeni kultapalassa, silloin se on valmis otettavaksi pois tulelta.”

Nainen puristi kultasepän kättä ja poistui.

Uskonkoetuksilla on selkeä päämäärä. Niiden kautta Herra kasvattaa meidän luottamustamme Häneen itseensä. Koettelemuksen saattavat kyllä jatkua aina lopulliseen kirkkauteen pääsemiseen asti, mutta niiden kautta syntyy sellaista hyvää, josta Heprealaiskirje kertoo näin:

Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:10-11)

Loppupeleissä on kysymys siitä, että luottamuksemme Jeesukseen Kristukseen antaa Jumalalle kiitoksen ja kunnian. Mitä suuremmaksi uskomme kasvaa, sitä selvemmin näemme, että kaikki pelastuksessamme ja vaelluksessamme jo lopulta pelkkää Jumalan armoa. Matkan alku, uudestisyntyminen, matkan jatko kiusattuna mutta Jumalan voimasta varjeltuna ja matkan loppu Kristuksen paluussa kirkkautessaan on kokonaan Jumalan työtä. Jumala yksin saa kiitoksen ja kunnian Jeesuksen ilmestyessä kirkkautessaan. Usko on elämistä Jumalan ihmeellisistä pelastustesteista ja kun perille pääsemme emme voi muuta kuin ylistää Herraa ja Hänen kirkkauttaan.

Paluu alkuun

Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen. (8-9)

Jeesus sanoi Tuomakselle: *"Koska näit minut, sinä uskot. Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe."* (Joh. 20:29) Pietari oli toki yhdessä Tuomaksen kanssa ja sai nähdä ylösnousseen Jeesuksen. Mutta nyt hän kirjoitti niille autuaille, jotka eivät olleet nähneet Jeesusta, mutta silti uskoivat Häneen. Kaikkien koetusten keskellä heillä oli ilo ja riemu siitä, että he olivat saaneet pelastavan uskon Jumalan sanan voimasta, kun Pyhä Henki tuli heidän elämäänsä ja uudestisyntyi heidät. Samalla he suuntasivat katseensa ikuisen perintöönsä. Sielun pelastus oli heidän ilonsa aihe niin kuin jokaisen, joka tänäänkin saa vaeltaa Herran omana.

Shizuko Iwain todistus

"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkään pelätkö." (Joh. 14:27) *"Maailmassa teillä on ahdistus, mutta olkaa rohkeat: minä olen voittanut maailman."* (Joh. 16:33)

Lainaan vuonna 2008 75 -vuotiaana Herran luo päässeeseen Shizuko Iwain osan todistusta. Hän toimi keskikoulun opettajana kunnes avioitui pastori Kikuo Iwain kanssa ja toimi hänen vierellään vuosikymmenet evankeliumin työssä ja kasvatti neljä lasta.

"Kasvoin kristityssä kodissa, mutta jouduimme kokemaan monenlaisia raskaita koettelemuksia. Sodan ja sen jälkeinen elämä oli köyhää. Isäni toimi kansakoulun rehtorina, mutta kun koulurakennus paloi, hän joutui ottamaan siitä vastuun varsinkin, kun sen mukana paloi myös keisarin kuvan sisältämä pikkurakennelma. Hän joutui eroamaan virastaan. Sen jälkeen hän sairastui vakavasti haimakuolioon.

"Sen lisäksi äitini sairastui selkärankatuberkuloosiin, nuorempi veljeni sai kesken rugbyotteen aivoverenvuodon, jonka seurauksena kärsi pitkään päänsäryistä. Toinen veljeni puolestaan sai pienenä suuren palohaavan. Kolmas veljeni taas velkaantui niin raskaasti, että joutui turvautumaan vanhempiensa apuun. Maaseudulla oli mahdotonta hankkia riittävästi rahaa velkojen maksamiseen, joten molempien vanhempien oli pakko lähteä Tokioon ansaitsemaan rahaa.

"Teini-iässä kysyin isältäni: 'Miksi teidän vanhempien, jotka uskotte Jumalaan, pitää kärsiä näin paljon. Jos kerran Jumala on rakkaus, ei Hän voi noin menetellä.' Silloin isäni kertoi: 'Jumala käsittelee meitä puhdistukseksi meidän sydämemme. Kun kulkee tunnelin läpi, tuntuu tuskalliselta, raskaalta ja ahdistavalta, mutta Jumala antaa sillä tavalla siunauksensa. Jumala ei anna meille mitään muuta kuin, mitä Hänen rakkautensa vaatii.'

"Jumala varjeli vanhempani noissa koettelemuksissa ja osoitti minullekin, että se, mitä Hän tekee, on suurenmoista. Hän sai minutkin uskomaan, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka rakastavat Häntä.

"Isästäni tuli pastori yli 70 -vuotiaana ja kiittolisena sai 88 -vuotiaana kutsun Herran luo taivaaseen. Pikkoveljenikin pääkivut paranivat ja tätä nykyä hän toimii pastorina Kanadassa. Samoin palohaavan kärsinyt veljenikin palvelee täällä Japanissa pastorina.

”Jumala, joka lupaa auttaa, auttoi ja siunasi meidänkin vaatimatonta perhettämme. Uskon, että Hän nytkin ja vastaisuudessaakin varjelee niitä, jotka haluavat uskoa ja olla Hänelle kuuliaiset.

”Raamattuni välissä on nytkin kirjanmerkki, jossa lukee psalmin 50 jae 15: *’Huuda minua avuksi ahdistuksen päivänä. Minä vapautan sinut, ja sinä olet kunnioittava minua’.*”

Entä sinä?

Mikä on sinun toivosi tänään? Oletko jo päässyt osalliseksi katoamattomasta perinnöstä taivaassa? Koska sen voivat saada vain uudestisyntyneet, oletko sinä jo saanut uudestisyntymisen lahjan? Ellet vielä, niin Herra kutsuu sinua luokseen sanasaan. Anna Hänen puheensa osua omaantuntoosi, anna Jumalan pyhän lain osoittaa, kuinka syntinen todella olet! Taivu sitten Herran eteen, tunnusta syntisi ja ota vastaan kaste Jeesuksen nimeen, niin sinäkin saat syntisi anteeksi ja Pyhän Hengen elämäsi. Pääset Jumalan lapseksi ja taivaan perilliseksi. Herra suuressa laupeudessaan haluaa pelastaa sinut ja antaa sinulle elävän toivon ikuisuudesta Hänen kanssaan Hänen kirkkaudessaan.

Jos sinä olet jo uudestisyntynyt, niin kiinnitä tänäänkin katseesi taivaalliseen perintöön asti ja näe, että kiusausten ja koetustenkin keskellä sinulla on sielun pelastus. Jumala varjelee sinua voimallaan uskossa ja siksi saat iloita Hänestä tänäänkin. Herra kutsuu sinua myös jakamaan sitä armoa, jonka olet saanut muillekin. Herra on kanssasi!